

விளையாட்டு அவனுக்கு ஒன்றும் நேராது. ஆனால் போன காரியத்தைச் சரிவரக் கவனிக்காமல் வரமுடியுமா?

வேலு : எனக்கென்னவோ பயமாகத்தான் இருக்கிறது.

(இந்தச் சமயத்தில் கதவு தட்டும் ஒசை கேட்கிறது).

யாரது?

சின்ன : (வெளியிலிருந்தவாறே) நான்தான் அண்ணா.

வெள்ளை : பார்த்தீர்களா, மகாராணி! தம்பிவந்துவிட்டான்.

(எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்துவிட்டு, சின்ன மருதுவுடன் உள்ளே வருகிறான்).

வா, தம்பி. உனக்கு ஆயுசு நாறு. இப்போதுதான் உன்னைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். சரி, போன காரியம் என்ன ஆயிற்று? காயா, பழமா?

சின்ன : பழம்தான் அண்ணா! (இராணியிடம்) மகாராணி. நமக்கு விடிவு காலம் சீக்கிரமே வரப்போகிறது.

வெள்ளை : சரி, விஷயத்தைச் சொல்.

சின்ன : அண்ணா! சிவகங்கைச் சீமையிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் நாம் என்று வருவோம், என்று வருவோம் என்று எதிர்பார்த்து ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நவாபின் குத்தகைக்காரன் செய்யும் அட்டேழியங்களைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஜனங்களே கொதித்தெழுந்து நிற்கிறார்கள். குத்தகைக்காரனால் அங்கு

வரி வருவே செய்ய முடியவில்லை. குத்தகைக்காரனுக்கும் ஜனங்களுக்கும் தகராறு விளைந்துகொண்டே இருக்கிறது. சிறு பொறி விழுந்தால் போதும்; பெரு நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டுவிடும்!

வெள்ளை : ஏன்? அங்குக் குத்தகைக்காரனுக்கு உதவியாக நவாபின் படை வீரர்கள் இல்லையா?

சிவன் : இருக்கிறார்கள். ஆனால் பெயருக்குத் தான்; சில சிப்பாய்கள் மட்டும் கோட்டையில் காவல் புரிகிறார்கள். அவர்களுக்கும் சேர்த்துக் குத்தகைக்காரன் தான் படியளக்க வேண்டும்.

குத்தகைக்காரனுக்கோ வரிவருவ செய்வதே பெரும் பாடாயிருக்கிறது. இந்த நிலையில், யானையைக் கட்டித் தீனி போடுவதுபோல், படையைக் கட்டிச் சோறு போட முடியுமா?

வெள்ளை : அப்படியானால் எதிர்பார்த்ததைவிட, சாதகமான நிலைமைதான் என்று சொல்.

சிவன் : ஆம் அண்ணா. நிலைமையைத் தெரிந்து நான் எல்லாவற்றுக்கும் திட்டமிட்டு வந்துவிட்டேன். வருகிற நவராத்திரித் திருவிழாவின்போது கடைசி நான் நமது நாடு நம் கைக்கு வந்துவிடும். விஜயநகரமியன்று நமது வெற்றி விஜயம் பூர்த்தியாகிவிடும். நகரத்து மக்கள் அனைவரையும் சந்தித்து, எனது திட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்துவிட்டேன்.

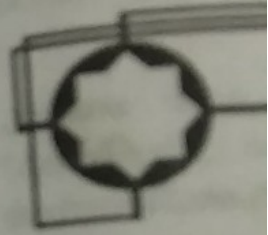
வெள்ளை : உன் திட்டம்தான் என்ன?

: மிகவும் கலபமான திட்டம். நவராத்திரியன்று நாமும் இங்குள்ள நயநூ வீரர்களும் மாறுவேடங்கள் பூண்டு சிவகங்கைச் சீமைக்குச் செல்ல வேண்டும். சென்று அங்கு நடைபெறும் நவராத்திரிக் கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொள்ள வேண்டும். ஊர்மக்களும் அவ்வாறே நவராத்திரிக் கொண்டாட்டத்தைக் காரணம் காட்டி, தங்களுடைய வாய், வேல், பாலா முதலிய ஆயுதங்களைத் தூக்கி வரவேண்டும். சிலம்ப விளையாட்டு, கத்தி விளையாட்டு என்று பலவாறு ஆடிப்பாடிக்கொண்டே நாம் மேளதாளத்தோடு இரவில் அரண்மனை வாசலுக்குச் செல்ல வேண்டும். அரண்மனை வாசலில் நமது ஆட்ட பாட்டங்களை நடத்திக்கொண்டிருக்கும் போதே ஜனங்களும் நாமுமாகச் சேர்ந்து நிமிரென்று தாக்குதல் நடத்தி, அரண்மனையைக் கைப்பற்ற வேண்டும். இதுதான் திட்டம்.

வெள்ளை : சபாஷ், சின்னமருது! அற்புதமான திட்டம். எதிரிகள் எந்த விதத்திலும் நம்மைச் சந்தேகிக்கவும் முடியாது; சந்தேகித்தாலும் அத்தனை கூட்டத்தில் அவர்களால் ஒன்றும் சாதிக்கவும் முடியாது. மகாராணி! தம்பி சோன்னைதக் வேட்டிகளா!

வேலு : பிரதானியாரே, திட்டம் நல்லதாகத்தான் தோன்றுகிறது. நிறைவேற்றுவதில்தான் நிறைவேண்டும்.

வெள்ளை : அத்தக் கவலை தங்களுக்கு வேண்டாம். மகாராணி, நவராத்திரி விழா மகிஷாசுர

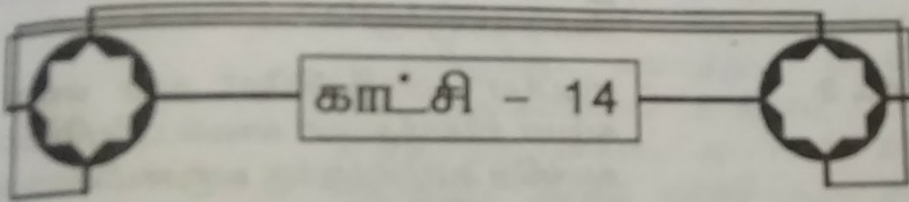

கூபம்

பாத்திரங்கள்

மர்த்தவியான பராசுத்தி கொழு அமர்த்த
நான் என்று சொல்வார்கள். அதே
தினத்தில், அதே திருநாளில், இந்த
நவாபின் ஆட்சியைக் குழி நோண்டிப்
புதைத்து ராணி வேலு நாச்சியாரை நான்
சிவகங்கைச் சிம்மாசனத்தில் கொழு
அமரச் செய்திறேனா, இவ்வையா,
பாருங்கள்! நவராத்திரி! நவராத்திரி!
(மெய்யைச் சிரிக்கிறான்).

- திரை -

சுயம் : (சிவகங்கை) கோட்டை வாசல்

பாத்திரங்கள் : சின்ன மருது, வெள்ளை மருது, சிப்பாய்கள்
- 1, 2, 3, கிராமவாசிகள் - 1, 2,
வேலுதாரிகள், விளைபாட்டுக் காரர்கள்,
பொதுஜனங்கள்.

கோட்டை வாசலில் இரண்டு சிப்பாய்கள் (2) உ
எதிரெதிராக நடந்து காவல்புரிகிறார்கள்.
சிப்பாய் - 1 கோட்டைச் சுவரோடு எய்தி
இருந்தவாறே குறட்டைவிடுகிறான். இன்ன,
சிப்பாய்கள் 2 & 3ம் ஒருவருக்கொருவர்
'காதைக் கடித்து'க் கொள்கிறார்கள். வேலாக்
சிரிக்கிறார்கள்.

சு. 3 : (சிப்பாய் - 1ன் காதருடு சென்று) பாரா
உஷா!

(மத்தத்தாக் கேட்டு, குறட்டைவிட்ட சிப்பாய்
தடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்து எனம் போடுகிறான்.

அதைக் கண்டு சிப்பாய்கள் 2-ம், 3-ம் சரிக்கிறார்கள்.

சி. 1

: (ஏமாந்தவனாய்) அட, பாவிங்களா நான் ஜமேதார் சாய்புதால் வந்துட்டாராக்கும் 'ஜுவே' பயந்துபோயிட்டேன்!

சி. 1

சி. 3

: ஜமேதார் சாய்பு ஏண்டா இங்கே வரப்போறாரு? இந்நேரத்திலே அவர் எங்கேயாவது ஜுவை பண்ணிக்கிட்டிருப்பாரு. நாமதான் இங்கே கிடந்து நாயாட்டம் காட வேண்டியிருக்கு!

சி. 2

சி. 2

: ஏம்ப்பா சலிச்சிக்கிறே? நாம என்ன, கம்மா சக்காத்தாவா காவல் புரியுறோம்? வாங்கிற சம்பளத்துக்கு வஞ்சகமில்லாமல் உழைக்க வேண்டாமா?

சி. 3

: 'ஆமா! சம்பளத்தை ரொக்கம் ரொக்கமா அளந்து போடுதான்'லே நம்ம குத்தகைக்கார சாய்பு. அவன் ஜனங்கலிடம் வரிப்பணத்தைப் பிரிக்க ஏழு குட்டிக்கரணம் போட்டான். நாம இவன் கிட்டே சம்பளக் காசை வருலிக்கிறதுக்கு தொன்னித்தி யேழு குட்டிக்கரணம் போட வேண்டியிருக்கு.

சி. 3

சி. 1

: நல்லாச் சொன்னே, போ. நம்ம நவாய் என்னடான்னா, கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப்பிள்ளையாருக்கு உடைச்சு கையிலே இத்தச் சிவகங்கைச் சிபாயை இத்தக் குத்தகைக்காரனிடம் அடகு வச்சிட்டுப் போயிட்டாரு.

சி. 1

சி. 2

: சிபாயை மட்டுமா அடகு வச்சாரு? நம்ம சிவகையுமில்லா அடகு வச்சிட்டுப்

போயிட்டாரு. ஊர் ஜனங்களோ
நம்மைப் பார்த்து. குட்டி போட்ட
பொட்டை நாய் மாதிரி முறைக்கானாக.
வெளியே ஒத்தை சித்தையிலே
நடமாடக்கூடப் பயமாயிருக்கு!

சி. 1 : பயமாயிருக்கா! இந்த அழகிலே நீ சிப்பாய்
உத்தியோகத்துக்கு வேறே வந்துட்டே
பெரிய வீரன்தாம்பா நீ!

சி. 2 : போடா, போ, இவரு பெரிய வன்தாது
எவருக்குமே பயப்படமாட்டாரு!
ஆளைப்பாரு! உனக்கு இந்த மறவர்
சீமையோடே வளமை தெரியாது
போலிருக்கு. கவாத்துப் பழகின
சிப்பாயையெல்லாம் காத்தாப் பறத்தி
எடுத்திடுவான்கள், அப்போ! நாம
கொஞ்சம் அசந்து மறந்திட்டா, நம்ம
தலையையே அபேஸ் பண்ணிடுவாங்க.
தெரிஞ்சுக்கோ.

சி. 3 : சரி சரி, பேச்சை விடுங்க என்னமோ நம்ம
தலைவிடு. இங்கே வந்து இப்படிச்
செத்துப் புழைக்கணும்னு எழுதியிருக்கு.
என்னவோ நவாப் சேனையிலே சேர்ந்தா,
கஞ்சித் தண்ணிக்குக் கவலை
இல்லையென்னு சேர்ந்தோம். இந்தக்
குத்தகைக்காரப் பய ராச்சியத்திலே
அதுக்குக் கூட ஆபத்தாயிருக்கும்
போலிருக்கு.

சி. 1 : அட, போண்ணே, நல்லாத்
தாங்கிக்கிட்டிருந்தவனை உகப்பி
விட்டுட்டீங்களை. கரும்பு போல வந்த
தாக்கத்தைக் கெடுத்திட்டு, இப்போ
குரங்கு போல முழிச்சிக்கிட்டு இருக்க
வேண்டியிருக்கு.

சிப். 3

: ஏண்டா, இதுதானா நீ பாரா கொடுக்கிற வட்சணம்? சரி சரி, தூங்கு. இங்கே என்ன, குபேர பட்டணமா கொள்ளை போகப்போவது?

(இந்தச் சமயத்தில் பின்னணியில் மேளச் சத்தம் கேட்கிறது).

சிப். 1

: அது என்னண்ணே சத்தம்? கொட்டு மேளம் கேக்குது. அதுவும் இந்நேரத்திலே

சிப். 3

: ஏண்டா, இன்னைக்கித் தசராத் திருவிழான்னு உனக்குத் தெரியாது? இன்னைக்கிக் காலையிலேயிருந்து எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே ஆட்டமும் பாட்டமுமாதானே இருக்கு. தசராத் திருவிழா இந்த ஊரிலே ரொம்ப விசேஷம் போலிருக்கு.

சிப். 1

: அப்படின்னா வாண்ணே. நாமும் போய்க் கொஞ்சம் வேடிக்கை பாத்துட்டு வரலாம்.

சிப். 3

: அப்புறம் அங்கே அரண்மனையைக் காவல் காக்கிறது யாரு? சின்னக் கிழவனா காவல் காப்பான்?

சிப். 1

: அதுக்குத்தான் நீங்க இருக்கியளே! போறாது?

சிப். 2

: நில்லுங்க. அந்த மேளதாளமெல்லாம் அரண்மனையை நோக்கித்தான் வருது. நாம இங்கேயே நின்று பார்க்கலாம். இதோ வந்துட்டுது.

(பின்னணியில் பம்பை முதலிய மேள வாத்திய சத்தம்; நையாண்டி மேளம். மேடை மீது முதலில் ஒரு புலி வேடிக்காரன் சங்கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டு, ஆடிப் பாய்ந்து 'பாலன்' காட்டி வருகிறான். பின்னர், சிமைப்ப

விழைந்தான்
வருகிறான்

காமா

கா. 2

கா. 1

கா. 2

கா. 1

கா. 2

சின்ன

விழைந்தோர்கள்
வணர்வு

வித்தைக்காரர்கள் ஆடி வருகிறார்கள். கடைசியாக இரண்டு கோமானிகள் ஆடிப்பாடிக்கொண்டே வருகிறார்கள். அவர்களோடு சின்னமருது வெள்ளை மருது இருவரும் மாறுவேடத்தில் ஆடிவருகிறார்கள். அத்துடன் சேவகர்களும் பொதுஜனங்களும் வருகிறார்கள். எல்லாரிடமும் ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. கோட்டை வாசலில் கோமானிகளும் மருது சகோதரர்களும் ஆடுகிறார்கள். சிப்பாய்கள் அனைவரும் ஓரமாக ஒதுங்கி நின்று வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள்.

(பாட்டு)

- கோமானி 1 : திருப்பதிக்குப் போயி வந்தேன் நாராயணா!
கோ. 2 : திருமொட்டையும் அடிச்சி வந்தேன் நாராயணா!
கோ. 1 : அங்கே ஒரு சாளக் கொல்லை நாராயணா!
கோ. 2 : அதிலே ஒரு கதிர் ஒடிச்சேன் நாராயணா!
கோ. 1 : கொல்லைக்காரன் கண்டுக்கிட்டான் நாராயணா!
கோ. 2 : கோலைக்கொண்டு அடிச்சிப்போட்டான் நாராயணா!

“அடிச்சிப் போட்டான் நாராயணா! அடிச்சிப் போட்டான் நாராயணா!” என்று திரும்பத் திரும்பப் பாடுகிறான். பாட்டின் தாளகதி துரிதமடைகிறது; வேகம் ஏறுகிறது. மேள வாத்தியமும் அதே துரித கதியில் இயங்குகிறது. திடீரென்று சின்ன மருது வாளை உருளிக்கொண்டு சிப்பாய்கள் மீது பாய்கிறான்.)

சின்ன : வீரர்களே! தாக்குங்கள்! கொல்லுங்கள்! குத்துங்கள்! வெல்லுங்கள்! வீழ்த்துங்கள்!

(சிப்பாய்களுக்கும் சின்ன மருது கோஷ்டியினருக்கும் மோதுதல் ஏற்படுகின்றது. சிறிது நேரம் வானும் வேல்கம்பும்

மோதுகின்றன. கடைசியில் சிப்பாய்கள் தோற்று
ஒடுகிறார்கள்).

சின்ன

: வீரர்களே! அரண்மனைக்குள் செல்லுங்கள்.
எதிரிகள் எவரையும் உயிருடன் விட்டு
வைக்காதீர்கள். அரண்மனையைக் கைப்
பற்றுங்கள். ஆயுதங்களைப் பறிமுதல்
செய்யுங்கள். ...ம், செல்லுங்கள் முன்னே!
வெற்றி நமக்கே!

கோ. 1

: வாழ்க சிவகங்கை!

எல்லாரும்

: வாழ்க சிவகங்கை!

கோ. 1

: வாழ்க வேலு நாச்சியார்!

எல்லா

: வாழ்க வேலு நாச்சியார்!

கோ. 1

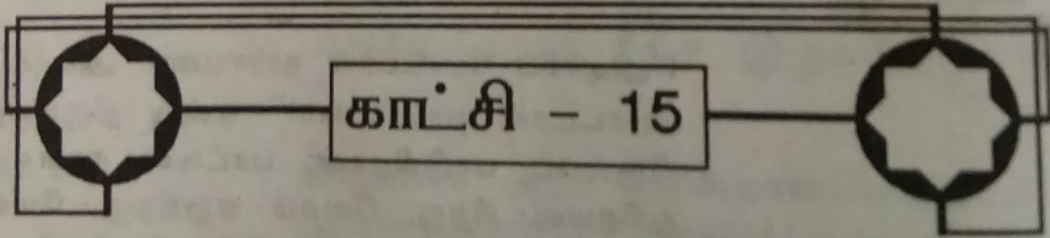
: வாழ்க மருது சகோதரர்!

எல்லா

: வாழ்க மருது சகோதரர்!

(எல்லாரும் ஆரவாரித்தவாறு உள்ளே
செல்கின்றனர்).

- திரை -

இடம்

: (சிவகங்கை) அரண்மனை அந்தப்புரம்.

பாத்திரங்கள்

: வேலு நாச்சியார், வெள்ளை மருது.

(வேலு நாச்சியார் சர்வாலங்கார பூஷிதையாக
ஒரு நிலைக்கண்ணாடியின் முன்னின்று தனது
அலங்காரத்தை அங்குமிங்கும் திரும்பிப்
பார்த்து, அழகு பார்த்துக் கொள்கிறாள்.
கழுத்தில் ஒரு இரத்தினமாலை அணிந்து அழகு

பார்க்கிறாள். அவளது வாய் ஏதோ ஒரு குதுகலமான இன்னிசையைத் தனக்குத்தானே முணுமுணுக்கிறது. இந்தச் சமயத்தில் வெள்ளை மருது உள்ளே வருகிறாள். வெள்ளை மருது வந்ததைக் கூடக் கவனியாமல், அவள் தன்னை அழகு பார்ப்பதிலேயே இலயித்திருக்கிறாள். எனவே வெள்ளை மருது மெல்லக் குரல் கொடுக்கின்றாள்).

- வெள்ளை : மகாராணி!
- வேலு : (திடுக்கிட்டுத் திரும்பி) தாங்களா? தாங்கள் எப்போது வந்தீர்கள்?
- வெள்ளை : இப்போதுதான், மகாராணி! மகாராணி, பொது மக்கள் தங்கள் தரிசனத்துக்காகச் சபையில் காத்து நிற்கிறார்கள். தங்களுக்கு நான் அளித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றி விட்டேன். தங்களை மீண்டும் இந்தச் சீமைக்கு ராணியாக்கிவிட்டேன். இப்போது தங்கள் மனக்குறையெல்லாம் தீர்ந்து விட்டதல்லவா, மகாராணி?
- வேலு : இல்லை. பிரதானியாரே! இன்னும் ஒரு குறை இருக்கத்தான் செய்கிறது.
- வெள்ளை : இன்னும் என்ன குறை மகாராணி?
- வேலு : எல்லாம் உம்மைப் பற்றிய குறைதான்.
- வெள்ளை : (வியந்து) என்னது? என்னைப் பற்றியா? ஒன்றும் புரியவில்லையே, மகாராணி?
- வேலு : புரியாதுதான்! பிரதானியாரே! நீரே நெஞ்சில் கையை வைத்துச் சொல்லும். நான் உம்முடைய ராணியென்று தெரிந்திருந்தும், நீர் என்னை அந்தரமாகக் காதலித்தீர்; காதலித்தும் வருகிறீர்!
- வெள்ளை : (குறுக்கிட்டு) மகாராணி, நான் -

: (வெட்டிப் பேசி) உம்முடைய விளக்கமே எனக்குத் தேவை இல்லை. இந்தச் சிவகங்கைச் சீமையை விட்டு வெளியேறிய நாள் முதல் உம்மை அறிந்து வருகிறேன்.

அன்று முதல் நீர் என்னையே எண்ணியெண்ணி உருகியதையும், என்காதலுக்காக ஏங்கித் தவித்து, என்வாயிலிருந்து ஏதாவது ஒரு அன்பான வார்த்தை வந்துவிடாதா என்று எதிர்பார்த்துத் துடித்ததையும் நான் அறிவேன். இந்தக் குற்றத்தை நீர் புரிந்தது உண்டா, இல்லையா?

வெள்ளை : மகாராணி.

வேலு : கேட்டதற்குப் பதில்! உண்டா, இல்லையா?

வெள்ளை : ஆம், மகாராணி.

வேலு : குற்றத்தை நீரே ஒப்புக்கொண்டுவிட்டீர். நீர் செய்த குற்றத்துக்கு என்ன தண்டனை கிடைக்கும் தெரியுமா?

வெள்ளை : தெரியும். சிரச்சேதம்!

வேலு : அவ்வளவுக்குக் கொடுமைக்காரியல்ல நான். உமக்குரிய தண்டனை சிரச்சேதம் அல்ல; சிறைவாசம்! (சிரிக்கிறாள்) ஆம்; சிறைவாசம். நீர் செய்த குற்றத்துக்குத் தண்டனையாக, நான் உம்மை என் இதயச் சிறையிலேயே ஆயுள்காலம் முழுதும் அடைத்து வைக்கத் தீர்மானித்து விட்டேன்!

வெள்ளை : (வியந்து) மகாராணி!

வேலு : ஆம், உங்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்துவிட்டேன்!

வெள்ளை : உண்மையாகவா?

வேலு : ஆம். (பெருமூச்செறிந்து) தாங்கள் அறியாத ஒரு உண்மையை நான் சொல்கிறேன். தங்களை நான் என்று முதன்முதலில் சந்தித்தேனோ, அன்றே என் மனம் என்னையும் மீறித் தங்கள்பால் அலைபாயத் தொடங்கிவிட்டது. சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் அந்த ஆவலை இன்றுவரை வளர்க்கத்தான் உதவின. இல்லையெனில் நான் என்றோ என்னுயிரை மாய்த்திருப்பேன். தெய்வம்தான் என்னை இந்த முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டது போலிருக்கிறது. எனவே நான் தங்களை மணப்பதென்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்.

வெள்ளை : (தயங்கி) வந்து -

வேலு : என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? மறவர்குலப் பெண்கள் மறுமணம் புரிந்துகொள்வது மரபுக்கு விலக்கல்ல. மேலும் நம்மிடையே பிறர் மறுத்துச் சொல்லக் கூடிய குல வேறுபாடும் இல்லை. நாம் இருவருமே முக்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தங்களுக்குச் சம்மதம் தானே?

வெள்ளை : என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை, மகாராணி.

வேலு : இனி நான் தங்களுக்கு மகாராணியல்ல; மனைவி.

(நிலைக்கண்ணாடி முன்னுள்ள குங்குமச் சிமிழை எடுத்து வந்து வெள்ளை மருதுவிடம் கொடுக்கிறாள்).

மருது பாண்டியன் சரித்திர நாடகம்

இதோ இந்தக் குங்குமத்தால் எவ்
நெற்றியில் தங்கள் கையால்
திலகமிடுங்கள்; திலகமிட்டு என்னை
எற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

வெள்ளை : (திலகமிட்டவாறே) வேலு! இதோ இந்தக்
கணத்தில் நான் அடைந்த
இன்பநயப்போல், என் வாழ்க்கையில்
நான் என்றுமே இன்பம் கண்டதில்லை
உன்னுடைய இந்தத் தியாக புத்தி.

வேலு : தியாகம் செய்தவர்கள் தாங்கள்தான்
மன்னவா! என்னை மீண்டும்
ராணியாக்குவதற்காகத் தாங்கள்
எத்தனை சிரமங்களை, தியாகங்களை
மேற்கொண்டீர்கள். தங்கள் காதலைக்
கூட அல்லவா மறைத்து வைக்க
முயன்றீர்கள்! தாங்கள் மேற்கொண்ட
தியாகத்துக்கு நான் பரிசுதான்
தந்திருக்கிறேன். என்னையே தந்து
விட்டேன்.

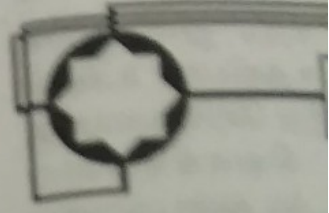
வெள்ளை : சரி, வேலு! சபை காத்துக்கொண்டிருக்கிறது.
சீக்கிரம் புறப்படு.

வேலு : வாரூங்கள், தம்பதி சமேதராகவே
போகலாம்.

இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்.

- திரை -

சூநாதன்

சூயம்

பாத்திரங்கள்

சேவ. 2

எல்லாரும்

சேவ. 2

எல்லா

வேலு